

מ"ת (באר שבע) 62849-10-15 - טל פחימה נ' מדינת ישראל

מ"ת (באר-שבע) 62849-10-15 - טל פחימה נ' מדינת ישראל מחוזי באר-שבע

מ"ת (באר-שבע) 62849-10-15

בע"ח (באר-שבע) 54122-08-16

טל פחימה (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד אלי בניה ואדיר בן לולו - ס.צ.

נגד

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אסף בר יוסף ויריב צרי

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[08.12.2016]

כבוד השופט נסר אבו טהה

החלטה

1. זוהי בקשה לעיון חוזר, במסגרתה עותר בא-כוח המבקש, להורות על שחרורו של המבקש לחלופת מעצר, על רקע התמשכות ההליכים בהליך העיקרי - התמשכות שאינה תלויה במבקש, אלא נוכח התנהלות המשיבה בכך שלא מסרה חומרי חקירה חדשים שהתקבלו וגם נוכח בקשת המשיבה לבטל את ישיבת ההוכחות שהייתה קבועה ליום 07.11.2016, על רקע קושי באיתור העדים.

2. בא-כוח המשיבה מנגד, עתר לדחות את הבקשה, שכן לגישתו לא התקיימו נסיבות או עובדות חדשות, המצדיקות היעדרות לבקשה. לגופם של דברים, נטען: אשר לחומרי חקירה חדשים -

נטען, כי בהתאם להחלטת כב' השופטת שלו מיום 01.11.2016, העבירה המשיבה תוך כשבוע ימים את כל החומר שהתגלה לידי בא-כוח המבקש, למעט קטעים חסויים או כאלה שאינם רלוונטיים בעליל לעניינו של המבקש. עוד נטען, כי היקף החומר שהועבר לידי ההגנה, אינו רב, שכן כולל חמישה תמלילים בלבד. אשר להתמשכות ההליכים בהליך העיקרי -

נטען, כי בישיבה שהתקיימה ביום 05.11.2016, ביקשה ההגנה שלא לשמוע את עדותם של שני זאנא ורוברט אקנין שהוזמנו לדיון, עד שלא יועברו לידיה כל החומרים הנמצאים בידי המשיבה. עוד נטען, כי המותב הדין בתיק העיקרי, קבע, כי עדותו של שניר לא תישמע באותו היום, כיוון שמדובר בעד מהותי להגנה, והיא זכאית להיערך לחקירתו כאשר כל החומר נמצא בידיה. עם זאת, קבעה, כי עדותו של רוברט אקנין תישמע, בשים לב לדברי הצדדים בדיונים הקודמים באשר לחלקו בפרשה.

עוד נטען, כי לאחר שסיים העד את עדותו הראשית, סירב בא-כוח המבקש לחקור את העד בחקירה נגדית - חרף החלטת המותב הדין בתיק העיקרי בעניין זה. בא-כוח המשיבה הפנה להחלטת המותב הדין בתיק העיקרי: "נראה שההגנה הגיעה לדין ההוכחות במטרה לדחות אותו בכל מחיר, ולא מסיבות ענייניות".

עוד נטען, כי המותב הדין בתיק העיקרי ביטל את ישיבת ההוכחות שקבועה ליום 22.11.2016, וזאת על מנת שההגנה תוכל להיערך כראוי לחקירתם של עדי התביעה המרכזיים ואף הוסיף שני מועדים נוספים לשמיעת ההוכחות בימים 08.12.2016 ו- 13.12.2016.

עוד לעניין הימשכות ההליכים -

נטען, כי אין לו למבקש להלין אלא על עצמו, שכן ישיבת ההוכחות הראשונה התקיימה ביום 10.10.2016, כשנה לאחר הגשת כתב האישום, זאת מטעמים הקשורים במבקש בלבד.

אשר לטענה, כי המבקש נתון במעצר מעל לשנה -

נטען, שבמרבית התקופה היה המבקש אסיר, וחירותו נשללה אך מן היום בו "שוחרר" המבקש ממאסרו - היינו, 29.08.2016.

עוד עמד בא-כוח המשיבה על עוצמת עילת המעצר העומדת לחובת המבקש, לרבות עברו הפלילי המכביד בעבירות אלימות, נשק, רכוש, סמים, הפרת הוראה חוקית, בגין ריצה עונשי מאסר בפועל. כמו כן, תלויים ועומדים לחובתו 22 חודשי מאסר על תנאי.

3. בתאריך 24.11.2016 התקיים דיון במעמד הצדדים- במסגרתו טען המבקש כי חל כרסום של ממשי בראיות הלכאוריות שעמדו לחובת המבקש. נטען על פי תוצרי האיכון עולה שהמבקש היה במקום אחר ושוחח במכשיר הטלפון שלו עם אנשים אחרים במועד הרלוונטי לזריקת הרימון לעבר דלת הכניסה של בית המתלונן שמתגורר ברחוב הרב מנחם מנדל הגר 10- אשדוד(להלן: "זירת האירוע"). עוד נטען כי גורמי החקירה לא טרחו לבדוק את השיחות היוצאות ממכשיר הטלפון של המבקש דבר שיכול היה לתמוך בגרסת המבקש כי היה במקום אחר(בבית בו מתגורר- ברחוב הטיילת מס' 7). עוד נטען כי מחומר החקירה החדש שנמסר להגנה קיים מזכר מיום 7.11.2014 של השוטר דימה טל בנוגע לתפיסת מכשיר DVR מהבניין בו מתגורר המבקש- הסגור מניח כי לו מצפייה בתוצרי ה-DVR(מצלמות האבטחה) גורמי החקירה היו רואים את המבקש יוצא מביתו עם קסדה רוכב על אופנוע מן הסתם הייתה מסתכמת על ראייה זו לחובת המבקש. אולם תוצרים אלו לא נמסרו להגנה עד כה.

4. בא-כוח המשיבה מנגד טען כי המערך הראייתי הלכאורי שעמד לחובת המבקש בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום עדיין עומדים בעינם ואף התעצם במסגרת ניהול התיק העיקרי, ולא חל כל כרסום בראיות המשיב, וודאי לא ככזה " הקערה נהפכה קליל על פיה", המצדיק עיון חוזר בשאלת מעצרו של המבקש וביתר שאת כאשר טרם נשמעה עדותו של עד המדינה.

לגופם של דברים עמד בא-כוח המשיבה על התשתית הראייתית הלכאורית העומדת לחובת המבקש וכן התייחס לטענות שעמד עליהם בא-כוח המבקש כדלקמן:

נטען כי התשתית הראייתית מבוססת על עדותו של עד המדינה, סרטון מצלמות אבטחה מבית סמוך למקום האירוע, המתעד את הגעתו של המבקש למקום האירוע, יחד עם שותפו לביצוע העבירה, והימלטותו מן המקום. בנוסף הודאתו של שניר וזאנה, שותפו של המבקש למעשה נשוא כתב האישום, שתועדה בווידיאו ואודיו כשהוא משיח על פי תומו ומפרט את חלקו של המבקש באירוע. בנוסף תמונות המתעדות את הנזק שנרגם לבית וחווה דעת חבלה הקובעת שמדובר ברימון יד שבכוחו להמית אדם, מחקרי תקשורת, המבקש שמר על זכות השתיקה לאורך כל חקירותיו.

אשר לטענות הכרסום "כביכול" שלא צוינו בבקשה לעיון חוזר אלא נטענו במעמד הדיון.

ראשית, תוהו בא-כוח המשיבה על טיעוני הסנגור, בשים לב כי עד המדינה טרם עלה לדוכן העדים. שנית, נטען כי ראיות המשיבה לא נסמכות על האיכונים. מה גם, לגופם של דברים, קיימים הבדלי שעות בין תוצרי מצלמות האבטחה לעומת תוצרי האיכון. שלישית, זריקת הרימון הייתה בשעה 02:13, בעוד האיכונים שאליהם מפנה המבקש קיים "חור" בין השעות 01:50 עד השעה 00:34. קרי - פרק זמן של 45 דקות שלא ניתן לדעת אודות מכשיר הטלפון. עוד נטען לעניין זה, כי הנסיעה מהמקום המצוין באמצעות קטנוע, תיארך לכל היותר כחמש דקות - עד לזירת האירוע. רביעית, אשר למצלמות האבטחה, נטען כי על פי הזכ"ד שערך השוטר שעסק בהורדת הסרטון, כי קיים פער של 40 דקות קדימה - ומכאן טעות הסנגור. חמישית, אשר לשיחות ממכשיר הטלפון של המבקש, נטען כי בניגוד לדברי הסנגור נערכה בדיקה ונתקבלו פלטי שיחות יוצאות בנוגע לשעה 02:47, 02:48, והתברר שהמבקש שוחח עם חברתו הגב' שני. שישית, אשר לסרטון מצלמות האבטחה (מזכר השוטר דימה מיום 7.11.14) מהלובי של הבניין בו מתגורר המבקש - נטען שוב כי נפלה שגגה בידי הסנגור, שכן תיעוד זה מתייחס לתאריך 9.11.14, בעוד האירוע נשוא כתב האישום התרחש ביום 28.10.14.

5. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, דין הבקשה להידחות מהנימוקים והטעמים שעמד עליהם ב"כ המשיבה, כמפורט לעיל.

המזכירות תשלח עותק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ח' כסלו תשע"ז, 08 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.